

Kristus Druhý Adam a Nové Stvoření

V Bibli nalézáme celý příběh stvoření. Je to příběh všech příběhů s fakty o Bohu, lidstvu a o světě, který byl odcizen od Boha ale smířen skrze Krista. Bible pojednává extenzivně o přicházejícím věku, kdy realita toho co Bůh udělal v Kristu bude evidentní pro každého. Hlavně v Novém Zákoně můžeme vidět, že Boží království je, jak teď, tak v budoucnosti. Je skutečné teď do té míry do jaké je pro každého věřícího realitou Mesiášovo evangelium Božího Království a vzkříšení. Ale vzkříšení a vláda věřících s Mesiášem je očekávání, které bude plně realizováno až s návratem Ježíše.

Pro apoštola Pavla už eschatologické vzkříšení začalo. Následovníci Ježíše můžou zakoušet požehnání přicházejícího věku skrze dar ducha v současném věku, který je jako závdavek zaručeného dědictví, které dojde naplnění až při vzkříšení. Eschatologie má své kořeny v řeckém slově *eschatos*, které znamená poslední.

Bůh roztrhl oponu, která clonila konec tohoto věku a odhalil věk přicházející skrze člověka Ježíše, Mesiáše, jeho vyvoleného zástupce. Tento plán existoval od počátku v Boží mysli a týká se Jeho vztahu k člověku a cíle člověka vládnout Jeho stvoření. Člověk má uctívat Otce skrze znovu nabytí Božího obrazu ke kterému byl Adam stvořen, ale hříchem byl poškozen a tak musel být znovu zformován skrze člověka, Mesiáše, Ježíše. Tento Boží obraz mají nést všichni ti, kteří se už nyní připodobňují obrazu, který Bůh pro lidstvo zamýšlel. Nový obraz ke kterému bude člověk stvořen, protože byl obnoven skrze člověka, Ježíše.

„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobní, protože ho uvidíme takového, jaký je.“ (1. Jan 3:2)

Velká naděje věřících je dokonale odrážet Boží obraz jako vzkříšená nová stvoření v Ježíši Kristu, který sám je vzkříšený člověk. Jako syn člověka je prototypem lidství, které dokonale ponese Boží obraz. On je prvorozený ze vzkříšených, kdo se zrodil ze smrti a je tím Novým Člověkem, který přináší zpět dokonalý obraz Boha lidem, kteří v budoucím věku budou jako on, až ho uvidí jaký je.

Boží plán pro spasení člověka byl v Boží mysli od věčnosti. Vyvolení člověka pro spásu je podle Božího rozhodnutí. Metoda aplikována Bohem pro splnění jeho cíle je povolání ty, kteří v něho věří, aby následovali jeho Syna a stali se podobní jemu. Bible shrnuje Boží záměr v Římanům 8:28-30.

Za prvé se podívejme na význam „předem poznat“. Předem něco znát je znát to než se to stane. Jestliže už znám co chci koupit manželce k výročí, znamená to, že jsem se už rozhodl co koupím. Je to mé rozhodnutí, které má svůj počátek v myšlence to udělat. Zní to jednoduše a opravdu to není složité, ale je to důležité k pochopení Pavlovi teologie o naplněné eschatologii.

Předurčit něco znamená postarat se, aby byli učiněny potřebné kroky k naplnění toho předurčeného. Boží záměr ještě před tím než stvořil Adama, od věčnosti, je být uctíván navždy člověkem stvořeným k Jeho obrazu. Boží obraz v tomto biblickém smyslu nejsou jeho esencionální, věčné vlastnosti, které vyjadřují jeho božství, ale jeho morální vlastnosti a charakter. V Bibli je doslova tisíce veršů které pojednávají o Božím charakteru a vlastnostech.

Boží obraz a jednota

Boží záměr je aby stvoření které stvořil k jeho vlastnímu obrazu, člověka, odrážel a vyjadřoval jeho charakter a všechny jeho vlastnosti a skrze lásku a vděčnost mu vzdali chválu a úctu. Ale Boží obraz v nás byl vážně poškozen neposlušností prvního člověka a následujícím pádem celého lidstva a s tím i schopnost dát Bohu čistou chválu ke které jsme stvoření. Boží obraz v člověku je pouze

stínem toho co Bůh zamýšlel a nemohl by být nikdy napraven nebýt člověka, který se dokonale kvalifikuje jako obraz Boha, Ježíš, Mesiáš.

Tento člověk, Mesiáš řekl „*ten kdo vidí mne, vidí toho, kdo mne poslal.*“ (Jan 12:45) A „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (Jan 14:9) Myslel tím snad Ježíš, že on je ten Bůh Otec? (Některé církve které považují Ježíše za toho jediného Boha tvrdí že ano). Dále pokračuje:

„*Nevěříš že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky.*“

Otázka je jestli Ježíš sebe viděl jako Boha nebo jako člověka, morálního agenta tak podobnému charakterem svému Otci, Bohu, že vyjadřoval Boží vůli dokonale a tak odrážel jeho charakter a morální vlastnosti. Snažil se Ježíš říci, že on a Otec sdílejí stejné bytí (esenci) obsahující absolutní Božství? (Neboli že on sám je všemohoucí Bůh). Boží skutky mohli být učiněny skrze Ježíše tak jak Bůh chtěl díky vztahu který měl s Bohem. On popsal skutky které on dělá jako Boží skutky. Mělo by nás toto vést k závěru, že na sebe vztahoval Božství?

Ježíš jasně řekl, že Bůh dělal ty skutky skrze něho protože byl v něm. Co znamená že Bůh byl v něm (a že Ježíš je v nás)? Znamená to, že Ježíš je Bůh nebo, že my jsme Ježíš? Je snad Všemohoucí Bůh člověk? (I po vzkříšení a nanebevstoupení je Ježíš stále člověk – oslavený Člověk. „*Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží*“ (Sk.7:56) Není to tak že to co Bůh chtěl udělat, tu dokonalou svatou vůli, která je výsledkem Božího dokonalého a spravedlivého charakteru, je přesně to co Ježíš dělal, protože přesně odráží opravdový charakter Boha? Nemohli bychom tedy říci, že obraz Boha, jeho charakter a morální vlastnosti se dokonale zrcadlí v Ježíši a tak jsou jedno?

Ježíš říkal, že když budou věřit skutkům které on dělal, tak budou věřit, že on je v Otci a Otec v něm. Ve verši 12 pak říká, že jeho učedníci budou dělat Boží skutky, protože Bůh bude v nich skrze Ducha tak jako v Ježíši.

„*V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás*“ (Jan 14:20)

Poznají že Bůh a Ježíš jsou v nich a oni dělají jejich skutky když budou milovat Ježíše a Bůh i Ježíš jim budou zjevení. Tato láska bude zjevená učedníky, když budou poslušni Ježíšových slov. Budou mít Boha i Ježíše a budou s nimi jedno když budou poslušni slov Ježíše, které jsou vyjádřením Boží vůle.

Ježíšova poslušnost Boha ukazuje, že byl dokonale v souladu s Boží vůlí. To je ta jednota ve vztahu, jednota vůle, ne jednota bytí.

„*Až vyvýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec. A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí*“ (Jan 8:28-30)

Ježíš tak dokonale poslouchá Otce, že Boží obraz je v něm dokonalý. Když tedy učedníci hledí na Ježíše vidí i Otce.

Přišel Ježíš z nebe?

Boží plán je obnovit jeho obraz v člověku a naplnit jeho věčný plán, kde člověk bude navěky vládnout stvoření v souladu s jeho spravedlivou vůlí. Ježíšova role je zde samozřejmě klíčová. Existoval Ježíš před tím než se narodil jako vědomá bytost, nebo existoval v Božím záměru, plánu? Byl v plnosti času zplozen, počat Božím duchem v lůně Marie a skrze své narození přišel naplnit to co Bůh před-určil a popsal v Písmu? Jak máme chápat pasáže Písma jako: „*dřív než byl Abraham, já jsem*“ (Jan 8:58) „*Což tedy, kdyby jste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve?*“ (Jan

6:62) Naznačují tyto a další pasáže, tak jak mnozí věří, že Ježíš před-existoval v nebi před svým narozením a že sestoupil z nebe a vzal na sebe lidskou podobu nebo neosobní lidskou přirozenost; že vždy existoval jako Bůh Syn a byl „sám Bůh od samého Boha“?

Ježíš, člověk, byl před-určen v Božím plánu, aby obnovil Boží obraz v člověku a dokonale uspěl v této misi, protože odrážel vše co bylo možné vědět o Božích morálních vlastnostech. Biblické texty na které se podíváme popisují jak Ježíš naplnil Boží záměr. Idea člověka (nebo snad spíš Boha) sestupujícího z nebe z předchozí existence by byl pro Palestinského žida prvního století cizí koncept. V tom případě bychom čekali, že takový koncept bude náležitě vysvětlen v Písmu. Židovské myslí je „převtělování se“ z jedné formy nebeské existence do jiné pozemské zcela cizí a idea samotného Boha v podobě člověka tím nejvyšším stupněm rouhání. Tato idea ale nebyla cizí řeckým pohanským mysteriozním kultům, které hlásali potřebu gnostického spasitele z nebe aby zdědil člověku jak se dostat zpět do duchovního světa ideí, který byl zkažen materiálním světem.

Terminologie používaná v Ježíšově době na popsání něčeho co se zjevuje v Božím plánu a co s Bohem existovalo od neurčité minulosti byla nucena souhlasit s dnešním ortodoxním pojetím před-existence. Výraz kteří židé používali na popsání něčeho co přichází od Boha je, že to přichází z nebe. Například v Lk. 20:4 Ježíš říká:

„Křest Janův byl z nebe, nebo z lidí?“

Kontext je argument o původu Ježíšovi autority vyučovat. Náboženský učitel, který se stavěl proti jeho učení odmítal věřit, že byl poslán Bohem i když všude kde učil byli divy a zázraky. Ježíš mluvil o Janově křtu, jako o křtu z nebe aby popsal původ autority Janova křtu. To je idiom, který je hojně používán a všeobecně chápán tehdejšími židy. Termín „přicházející z nebe“ má být porozuměn jako něco co je před-určeno Bohem a je součástí jeho celkového záměru. Některé další „přicházející z nebe“ verše jako Jan 6:33 a 6:38 a další není třeba vykládat doslovnou před-existencí. Tím vkládáme naše západní řecko-římské (pohanské) ideje do Písma a vytrháváme ho z jeho původního rámce, abychom podpořili před-existence Syna, která se stala ortodoxií, když výklad Písma převzali křesťané z pohanů. Další věc je, že doslovná před-existence je nesmyslný pojem protože objekt nemůže existovat před tím než existuje, leda-že je to míněno obrazně – například - zatím nepostavený dům v architektově myslí. Měli bychom si uvědomit, že něco co pochází od Boha nebo pochází z nebe je v Hebrejské myslí něco co má původ v Boží myslí nebo plánu a je to tím pádem daná skutečnost, i když ještě nenabyla existence v našem časo-prostoru.

Boží Vůle – být Vše ve Všem

Nikdo před nebo po Ježíši neměl takové porozumění Božího plánu. Přitom ani jeho porozumění nebylo úplně kompletní když byl na zemi. Po věky Bůh zjevuje části jeho plánu skrze svého ducha těm kteří ho hledají celým svým srdcem, a části byli „duchovně“ rozeznány jeho proroky a těmi kteří studovali a hledali v Písmu, aby uchopili smysl Božího zjevení. Proroci byli lidé, které Bůh používal, aby předem oznámili co Bůh udělá a, aby interpretovali co už udělal. Proroci mluvili z Ducha a vyučovali o darech, které Bůh lidem dal. (1. Kor. 2:12) Boží plán je zjeven a předán vyvoleným. Tato pasáž v 1. Kor. pak vyučuje, že my kteří máme Božího ducha můžeme poznat Boží mysl v oblastech, kde Bůh dal zjevení, protože máme mysl Kristovu. Ježíš nám řekl vše co mu jeho nebeský Otec oznámil (Jan 15:15), takže můžeme mít téměř stejné porozumění Božích záměrů jako Kristus, když chodil po zemi. My máme ještě tu výhodu, že máme také novozákonní spisy.

To je Boží moudrost, která zůstává schovaná, ale kterou Bůh před založením světa určil pro naši slávu. To je ten Boží plán pro věky, který má svůj původ v Bohu, před tím než věky začaly. Slovo pro věky je zde řecké aion. To slovo znamená čas neurčitého trvání, také s ohledem na určité dění v tom čase. Jsou časová období, které Bůh předem zná a, které jsou charakterizovány určitými duchovními nebo morálními vlastnostmi. V 1. Kor. 15:20-28 vidíme přehled zjevených věků po

Kristově smrti. Vzkříšení přichází skrze člověka Krista, který je jako první vzkříšen z mrtvých. Pak Kristus kraluje, dokud nepoloží všechny nepřátele pod jeho nohy. „*A až mu podřídí všechno, pak i sám Syn se podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.*“
To je ten vrcholný věk, věk věků, který přichází po tisícileté vládě Krista.

Mesiáš

Písmo říká, že Bůh je Otec Ježíše a děti, které Bůh dal Ježíši. (Heb. 2:11,13) Tyto děti jsou jeho potomci a jeho bratry a sestry. Vykonal to Bůh tak, že poslal svého před-inkarnačního syna z nebe, aby se stal člověkem, o něco nižším než andělé? Hebrejům 2:11 říká, „*Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho.*“ Máme tedy s Ježíšem společného Otce a proto se nás také nestydí nazývat bratry. Jestli Ježíš před-existoval a stal se člověkem až při inkarnaci, pak se zdá, že je rozporuplné říkat, že byl ve všem podobný jeho bratrům s výjimkou že byl bez hříchu. Tento otcovský vztah je popsán jako duchovní vztah některými, kteří tvrdí, že Ježíš před-existoval jako Bůh a pak byl „vložen“ do rodu Davidova jako způsob „vyjádření solidarity založené v inkarnaci mezi spasitelem a těmi které přišel zachránit.“ Ale jak může tato sdílená solidarita mezi lidstvem a před-existující, věčnou bytostí, která byla vždy Bohem, být stejná jako ta kterou člověk sdílí se svými bratry (a sestrami). Možná se dá říci, že infiltroval lidství, ale tvrdit že Ježíš byl člověk pokud před-existoval je přinejmenším problematické. Písmo říká:
„Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratrům, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchu lidu.“ (Heb. 2:14-17)

Trinitáři tvrdí, že ohromující pravda křesťanství „znovu září: věčný Syn nesloužil zpovzdálí, ale přišel, aby se stal jedním z nás a šel po těžké cestě poslušnosti, která nás vede do slávy!“ (Zuck. st. 381) Tvrdit že před-existoval, ale stal se jedním z nás se zdá neslučitelné s definicí lidství. Jak může před-existující bytost být ve všem podobná lidem? Ježíšova identifikace s námi je vážně narušena pokud přichází z věčné slávy od Otce v nebi. Popisují tedy jeho identifikaci s lidstvem tak, že to byla nutnost, aby splnil svou misi. Ale přehlíženým faktem je, že nemohl zemřít za lidstvo, jako representant lidstva, pokud nebyl člověk ze semene ženy, a zároveň z linie Adama, Abrahama a Davida. Jaký to potomek člověka to je, kterého počátek je mimo linii člověka? Před-existence v jiné realitě vyjímá takovou bytost z rodiny člověka, protože jednou ze základních a určujících vlastností člověka je jeho počátek v narození. Pokud mají mít všechny části Písma zdůrazňující Ježíšův původ v linii člověka smysl, tak před-existence se nezdá být možností.

Ježíšova dostatečnost v jeho reprezentaci lidství je v tom, že je ve všem podobný nám, avšak bez hříchu. On nám vydobyl spasení, protože za nás zakusil smrt. Smrt, která by pro nás byla koncem, bez jeho vzkříšení. V 1. Korintským 15 je řečeno, že Ježíš byl první který prošel těmi dveřmi do věčného života a otevřel tak cestu jeho dětem. Ty dveře do přicházejícího věku jsou centrálním bodem dějin. Je zřejmé, že tato pasáž není primárně o před-existujícím Ježíši, který se poníží aby se stal člověkem; je spíše zaměřena na člověka, který je vyvýšen do věčné slávy. Otvírá se zde ohromující realita, že lidstvo může být obnoveno oslavením zaslíbeným potomkem Abrahama, který se plně podílel na „tělu a krvi“ svých bratrů. V Hebrejům 2:10 je řečeno, že Bůh pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, je ten který poddal všechno Kristu. Je to Bůh, který ho korunoval slávou a úctou a který mu dal děti, (a zároveň bratry a sestry) aby s ním sdíleli království na nové obnovené zemi.

V Bibli se píše, že smrt a vzkříšení posledního Adama nás vykoupilo z hříchu, který jsme zdědili po prvním Adamovi. Protože Boží odplata za hřích, smrt, je výsledkem pádu člověka, tak pouze

skutečný representant lidstva mohl nést hřích lidstva. Ježíš jako representant nového lidstva, první nový člověk, řeší problém hříchu zděděný po prvním Adamovi.

„Jestliže proviněním jednoho člověka mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista. A s darem tomu není tak jako s tím, co přišlo skrze jednoho člověka, který zhřešil. Rozsudek nad jedním proviněním přinesl odsouzení, kdežto dar milosti z mnohých provinění vedl k ospravedlnění. Jestliže proviněním jednoho člověka smrt vládla skrze toho jednoho, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jednoho, Ježíše Krista. A tak tedy: jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny lidi odsouzení, tak i skrze spravedlivý čin jednoho člověka přišlo na všechny lidi ospravedlnění k životu.“ (Řím. 5:15-18)

Tato pasáž staví na potřebě, aby representant nového lidství byl potomek Adama. První Adam způsobil svým hříchem odsouzení „mnohým“ jeho potomkům. Poslední Adam přináší nápravu vztahu s Bohem. On byl poslušný a nesl Boží obraz, tak jak měl první Adam. Právě tím, že Ježíš byl z linie Adama, tak se mohl ztotožnit s hříšným lidstvím, jako jeho representant. Jeho darem spravedlnosti mohl zrušit odsouzení pod kterým lidstvo bylo. Jako člověk mohl být Ježíš ten poslední Adam. Jako před-existující bytost, která byla učiněna člověkem nemohl opravdově sdílet stejné vlastnosti jako Adam, protože by nebyl synem člověka, titul který o sobě používal častěji než kterýkoli jiný. Jako representant nového lidství, jako nový člověk nám předává dar spravedlnosti. Ten nový život je skrze člověka, Ježíše, prvotina z vzkříšených.

Ta idea, že on je první z mnoha je dobře zobrazena podobenstvím k prvotině sklizně. Je to začátek sklizně. Prvotina je více než květy a nedozrálé ovoce, je to ovoce plně vyzrálé připravené ke sklizni. Protože je to prvotina, tak je to také příslib a ujištění, že brzy bude plná sklizen.

Ježíš byl vyvýšen na Boží pravici a přijal autoritu vládnout nad celým stvořením. Nové lidství, které má být připodobněno jemu a vládnout s ním, ještě nevládne. Vlády a mocnosti zla současného věku byly poraženy při Ježíšově vzkříšení, ale ještě na čas vládnou tomuto světu dokud se Ježíš nevrátí. My křesťané však již máme vítězství v Ježíši. Boží záměr od počátku byl, že jeho spravedlnost a vláda mají být vykonávány skrze jeho vyvoleného representanta, člověka.

Vykupitel člověka dle Genesis 3:15 je potomek Adama a Evy. Toto zaslíbené símě ženy bylo předurčeno před svým narozením, aby porazilo Satana a všechny jeho mocnosti. *„Položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její, ono tobě rozdrtil hlavu a ty jemu rozdrtilš patu.“*

Tyto trůny a mocnosti byli podřízeny synům Adama v současném věku skrze člověka, Mesiáše Ježíše, posledního Adama. Byli poraženy a podřízeny jemu a novému lidství, které dostalo autoritu vládnout novému stvoření v nadcházejícím věku. Toto kosmické vítězství tvoří pozadí Koloským 1:15-17

„On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, at trůny nebo panstva, vlády nebo autority, všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá.“

Skrze vzkříšeného Mesiáše, prvorozeného v novém stvoření, bylo obnoveno vše co bylo ztraceno rebelií Adama. Při návratu Mesiáše dojde Boží plán naplnění, kdy budou odsouzeny mocnosti zla, které se staví proti Bohu. Výše zmíněná pasáž se zaměřuje na nové stvoření započatým vzkříšením Ježíše, který je prvorozený z mrtvých. On je hlavou nového stvoření.

Lidé kteří ho budou následovat budou vládnout nad všemi mocnostmi. Bylo to skrze člověka Adama kdy člověk ztratil autoritu nad stvořením. Skrze vzkříšení Ježíše Bůh znovu obnovil autoritu člověka nad stvořením pro kterou byl člověk stvořen. Angličtí teologové Anthony Buzzard a

Charles Hunting píše: „Pavel věřil že Bůh naplánoval, aby Mesiáš měl prvenství ve všem co bylo stvořeno. Ježíš byl počátkem Boží tvořitelské aktivity – klíčem k celému Božímu záměru, tak jako ztělesněním Boží moudrosti. Mesiáš ale nebyl věčnou bytostí. Byl člověkem, který má být zjeven ve stanovený čas, jako prvorozený z mrtvých, aby byl hlavou nového pořádku (Ef. 1:10)“

Kontext této pasáže je velice důležitý. Její zaměření je na poražení mocností starého řádu, které se stavěly proti Bohu a vedly k degradaci člověka a smrti v kontrastu k vítězství Boží vlády skrze svého vyvoleného. To je vyvrcholení Božího věčného plánu. My nyní víme, že naplnění Božího věčného záměru je zaručeno. Mesiáš bude vládnout budoucímu království.

„On je přede vším a všechno v něm spočívá. A on je hlavou těla církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, neboť se Otcí zalíbilo aby v něm přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže – aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích“ (Kol. 1:17-20)

Adam měl být hlavou stvoření ale selhal. Ten starý řád má být nahrazen „budoucím světem“ (Heb. 2:5). Boží obraz je znovu dosažitelný skrze Ježíše, Mesiáše, který je ustanoven Bohem jako hlava stvoření. Přichází nový řád, svítá nový den, který zatím úplně nezačal. Ale v něm „*staré věci pominuli, hle, je tu všechno nové.*“ (2. Kor. 5:17) Poslední Adam, prvorozený z mrtvých bude vládnout jako obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého stvoření. On je středem a důvodem celého stvoření. On je potomek Davidův dle těla a Syn Boží duchem a „*podle Ducha svatosti byl vzkříšením z mrtvých ustanoven za Syna Božího v moci*“ (Řím.1:4).

Mesiášova nová stvoření

Pro Pavla je vzkříšení demonstrace Boží moci, které přináší Boží moc do jeho vlastního života. Je to výsledek jeho vztahu se vzkříšeným Mesiášem, kterému byla dána moc od Otce. Joseph Fitzmyer popisuje tento dynamický, proměňující princip Ježíše takto:

„moc vytvořit nový život v těch kdo mu věří. Při vzkříšení se stal „posledním Adamem“, prvním otcem eschatonu (1.Kor. 15:45, „První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím“) Jako prvorozený z mrtvých byl, jako Adam při prvním stvoření, principem života pro jeho potomky. Ježíš je nástrojem „nového stvoření“, protože se stal při vzkříšení „Duchem oživujícím.“ Tváří tak dynamickému principu si Pavel uvědomuje, že to není již on který žije, ale vzkříšený Ježíš žije v něm (Gal.2:20), proměňující i jeho fyzický život. Jako Duch oživující přináší Ježíš ospravedlnění věřících a zachraňuje je od přicházejícího hněvu (1.Tes 1:10). Pavel se modlí, aby znal Krista a moc jeho vzkříšení. (Fil.3:10)“

Protože máme zaslíbení vzkříšení, nového stvoření měli bychom už nyní odrážet jeho slávu. (2.Kor.4:14,18. 5:1-6). Tyto verše jsou naplněny očekáváním těch, kteří žijí vírou na den kdy „*to co je smrtelné bude pohlceno životem*“. Zatímco usilujeme o slávu našeho vzkříšení „*jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (2.Kor.3:18)

Přicházející věk je popsán v termínech nového stvoření. Svět, který byl v Boží mysli jako jeho věčný plán. Byl skrytý, ale nyní v tomto věku byl zjeven, i když pouze ti co mají víru můžou ocenit tuto realitu, před jejím plným zjevením. „*To tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým.*“ (Kol.1:26)

Mesiáš odzbrojil vládce a autority tohoto světa, které drželi Adamovi potomky v zajetí. Pavel varuje abychom si dávali pozor at nás nikdo „*neodvede jako zajatce skrze filozofii a prázdný svod podle lidské tradice, podle živlů světa, a ne podle Krista.*“ (Kol.2:10). Falešné náboženské tradice světa mají původ v těch zlých mocnostech tohoto věku a korumpují pravdu a drží lidi v slepotě.

Porozumění Božího plánu pro věky tím že vyvýšil svého syna nad vládce a mocnosti, které se snažili zabránit člověku, aby zaujal své právoplatné místo autority pro které byl stvořen, je důležité. Moc a sláva přicházející věku byli zjeveni v Mesiáši a nyní jsme účastni Božího obrazu. „Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobní, protože ho uvidím takového, jaký je.“ (1.Jan.3:2)

Tato realita ještě není plně zjevná, ale Pavel říká „Kristus ve vás, naděje slávy“ (1.Kol.1:27) Pavel říká, že ty, které předem poznal, také předem určil a oslavil spolu s Kristem. (Řím.8:29,30) Kristus už byl oslaven jako prvorozený a mi ho máme následovat do našeho dědictví, jako jeho synové a bratři a sestry. (Heb.2:8-12) On nás přivádí k Bohu a v něm máme život věčný.

Tak jako v dalších pasážích Pavel svědčí Koloským, že to mají považovat za hotové. „byli jste spolu s ním ve křtu pohřbeni a v něm jste byli spolu i vzkříšeni“ (Kol.2:12) „Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu.“ (Kol.3:1-3)

Pavlova výzva Koloským, aby upřeli svou mysl na to co je nahoře mluví o našem dědictví v přicházejícím věku. To dědictví, které již patří Mesiáši, tak jak bylo předurčeno Otcem. Když ho Otec vzkřísil z mrtvých a posadil ho po své pravici nad všechny vládce a autority, bylo to obnovení vlády člověka nad světem skrze člověka, který přijal všechnu autoritu a moc v přicházejícím světě. On už ji přijal, ale je to zjevné jen skrze víru. On dá to dědictví svým dětem, těm které se mu narodí, když se vrátí a vzkřísí je z mrtvých. Jako prvorozený nového stvoření při jeho návratu zjeví vládu člověka a Boží obraz v něm. Součástí jeho mise je přivést mnoho bratří k Bohu v nadcházejícím světě. To je ten svět, který Bůh před-věděl že bude obnoven skrze Mesiáše, posledním Adamovi. To je ten záměr, který byl v nebi a existoval s Bohem, ještě před prvním stvořením a prvním Adamem. Přicházející svět, který byl podřízen Kristu, prvorozenému, který navrácí člověka na jeho právoplatné místo, je postaven naproti starému stvoření pod Adamem. Tento plán nového stvoření v Kristu, je stvořením v kterém je „všechno stvořeno skrze něho a pro něho“ a ve kterém „On je přede vším a všechno v něm spočívá“ (Kol.1:16,17). „Neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost....a aby on sám zaujal ve všem první místo“ (Kol.1:18,19). To je ten záměr, který před-existoval, majíce původ u Otce od věčnosti. Idea doslovné vědomé před-existence Boha-člověka znamená vzít tyto pasáže a oddělit je od toho kontextu přicházejícího, nového stvoření a budoucí slávy. Nechává to otevřené dveře jiné interpretaci těchto textů, konkrétně výkladu, že Mesiáš je ten stvořitel nebe a země. Ale to není co je zde řečeno. Řeč je o obnově Božího obrazu a obnově celého stvoření skrze prvorozeného Člověka, Posledního Adama. Jemu byla dána autorita nad přicházejícím světem.

Bůh pro Adama naplánoval, aby vládl celému stvoření. Mesiášovo prvenství v Božím plánu dává smysl, protože je Poslední Adam, duch oživující, tak v něm vše drží pohromadě. Všechna autorita v přicházejícím světě byla dána jemu jako Člověku, reprezentantu lidstva, který bude vládnout vesmíru, zplnomocněný Bohem. Bůh „skrze něho smířil všechno se sebou“ (Kol.1:20). To smíření také přináší konec zajetí pod kterým je celé stvoření od pádu a vzpoury Adama. Kristus je obrazem Boha a jeho sourozenci mají dospět k plné obnově tohoto obrazu při vzkříšení. V tomto světle máme „obléknout toho nového, který se obnovuje k pravému poznání podle obrazu toho, který ho stvořil.“ (Kol.3:10)

Mesiáš je prvorozený nového stvoření, který nesl Boží podobu od začátku. Mesiáš je prvotina ze vzkříšených. Dle Božího plánu budou následovat mnozí další. To se stane, až se vrátí a vzkřísí ty, které mu Bůh dal – dalo by se říci, stvořitel nové komunity, která bude Boha chválit navždy. Tyto děti Mesiáše budou znovu nést obraz Boha, jejich stvořitele, protože budou obnoveni Člověkem, Posledním Adamem, hlavou nového stvoření.

Bůh řekl Adamovi, aby naplnil zemi potomky. Tito potomci měli vládnout Božím stvoření a nést Boží obraz. Tak také Poslední Adam má moc plodit své potomky. Už to není skrze fyzické početí, ale novým narozením z Ducha Božího v obnově lidského pokolení při vzkříšení. Je to nová komunita synů a dcer Boha, kteří jsou Kristovi sourozenci. Zrovna tak jako Ježíš je Božím obrazem, tak také oni budou Božím obrazem. Bůh před-určil, že děti Krista budou připodobněni obrazu Krista.

„Neboť ty, které předem poznal, také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl prvorozený mezi mnoha bratřími.“ (Řím.8:29)

Shrnutím, připodobnění dětí obrazu Mesiáše, posledního Adama, člověka, je to co Bůh před-věděl. Povolal Ježíše z Nazareta, syna Davidova, aby byl reprezentantem a hlavou nové komunity. Součástí Božího plánu bylo také vzkříšení z mrtvých, protože jinak by ani Mesiáš nemohl být prvorozený mezi mnoha bratřími. Všichni členové Boží rodiny, které před-určil budou vzkříšeni. Tak jako nový život byl dán Kristu, tak také bude dán jeho potomkům. Bůh věděl, že pošle svého Syna, který tím, že položil svůj život, má moc dát život všem jeho dětem. Bůh svěřil svému Synu moc vzkřísit mrtvé (Jan 5:21). Cílem každého věřícího je být připodobněn obrazu Božího Syna a mít od něj dar života věčného v nadcházejícím světě. Všichni si ceníme být součástí rodiny. Rodiče chtějí mít děti, protože v nich chtějí vidět svůj obraz a dát jim svou lásku. Žádný rodič nechce, aby jeho dítě bylo zlé a, i když dítě nesplňuje požadavky rodičů, stále ho mají rádi a doufají, že se napraví. V našem beznadějném stavu k nám Bůh sestoupil. Ne ale doslova jako druhý „člen“ trojjediného Boha, ale v Mesiáši, Ježíši, kterého Bůh „poslal“ jako svého dokonalého zástupce, Syna který přesně věděl kdo je jeho Otec. V něm nám ukázal sebe sama a znovuobnovil svůj obraz v nás, svých dětech, aby následovně mohl být všechno ve všem.

„Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi a bude jejich Bohem. A Bůh setře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude neboť první věci pominuly. Ten který seděl na trůnu, řekl: „Hle, činím všechno nové.“ (Zj.21:3-5)

„A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby mu svítily. Ozářila ho Boží sláva a jeho lampou je Beránek. A národy budou chodit v jeho světle a králové země do něho přinášejí svou slávu.“ (Zj.21:23,24)